

i fast Gage, og det lader han efter det sidste Punktum i den af mig nævnte Paragraf bestyre ved en Mand, der for Dieblisset ikke er i Statens Tjeneste, for det halve Beløb 2,200 Kr., uagtet det tør siges, at det maatte være noget knapt. Justitsministeren har i dette Tilfælde, uagtet der tilbøielig kunde være nogen Nødvendighed for at gaa maatte lidt høiere — hvortil han navnlig havde Ret efter Lovens Bogstav — ordnet Sagen loyalt efter Lovens Bogstav og Mand, hvorimod Finansministeren ikke har kunnet tage til Tætte med de af mig nævnte Beløb, men han vil have den samme Lønning anerkjendt, som han tidligere har stillet op og faaet forfattet her i Thinget; thi det gaar det ud paa, naar der staar, at Lønnen skal nedfattes med 1,140 Kr., og endda lægges der endel Forretninger ind under Frederiksborg Amtstue med fuld Betaling. Dette turde være nok med Hensyn til dette Punkt. —

— Jeg skal kun bemærke til det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), der altid er i saa fornøielig Overensstemmelse med den nuværende Finansminister, at naar han siger, at vi skulle være os imod at følge Flertallet, fordi vi derved risikere, at det vil koste endnu mere, end hvis vi fulgte Ministeren, ligger altsaa deri, at ikke blot Udvalget og dets Beslutninger i den Henseende ingen Betydning skulle have for Ministeren, men endog saa have den modsatte Betydning, nemlig, at nu vil han gaa endnu yderligere, end han tidligere har tænkt sig. Det antager jeg at være mere ministeriel paa dette Punkt end Ministeren, saa at det ærede Medlem neppe faar Ret i denne Trusel, men det kunde ogsaa være værd at se, om det, Folkethinget vedtager paa den Maade, vil have Virkning i den Retning. Andet har jeg ikke at sige til Endringsforslagene til § 2. — Jeg kommer nu til nogle Bemærkninger, som den ærede Minister fandt sig foranlediget til angaaende nogle Indstillinger, som Udvalgets Flertal har gjort, og hvortil jeg blot henviste i mit tidligere Foredrag. — Der er først Arresj. Der er man selvfølgelig enig med den ærede Minister, at, naar man nævner de interesserede Partier, er der derved forstaaet saavel Finansministeren som Krigsministeren; men selve Spørgsmaalet har man atter og atter fremhævet, fordi man har erkjendt, at ikke blot ved dertil givne Foranledning af et meget stort Antal af Beboerne af disse Egne, men ogsaa ved Studium af Sagen i sig selv har det vist sig, at Spørgsmaalets Løsning har ikke ringe Betydning. Man fortæller — det er maatte en Anekdoter, som passer i al Fald til Forholdet —, at den høie Embedsmand, der var sat til at bestemme FloDMAALET ved Frederiksværk, yttrede, da Forretningen var til Ende, at „der havde man faaet taget Bonden godt ved Næsen“. Det svarer til Forholdet; thi naar FloDMAALET holdes, og det skal holdes, især efterat det er

overladt Private at benytte Bandet, fører det til, at Bandet stiger til sine Eider og navnlig til meget ubøielige Aarstider søres op over forskjellige Egne, Moser, Agre osv. og volder mange Løds-eiere meget stor Fortræd. Naar nu Spørgsmaalet, som Ministeriet forøvrigt for 10, 11, 12 Aar siden har taget under Forhandling, kan løses saaledes, at Statskassen mod rimelig Godtgjørelse ser sine Interesser bedre varetagne, navnlig for Krudtværkets Bedkommende, naar det kan faae Damp i Stedet for den stundom lunefulde Vandkraft, som den kun delvis raader over, forekommer det mig, at det var ønskeligt dog en Gang at bringe en Sag af denne Betydning til Ende og helst med det Første. Dernæst er der en Indstilling fra Udvalgets Flertal i Betænkningen under Nr. 11, som meget forargede den høitæredede Minister. Den gaar ud paa, at man ønsker, at Statsrevisionen vil have Indseende med, hvorledes Reglerne for Tilsynet med Brugen af Bevillinger til Forstæsenet anvendes, navnlig ved Efterhyn af Oversøfsternes og Bygningsinspektørernes Rapportter over deres Inspektionsreiser. Vi komme nemlig her ind paa Forstæsenets Omraade. Man har sagt, at vi kunne saa let blive færdige med Finansloven, thi det var saadanne udmærkede dygtige Mænd, hvad jeg ikke betvivler, der lagde Sagerne til Rette i 1851 og 52, og saa kunde vi bygge derpaa. Der er ingen Tvivl om, at de Paagjældende gjorde et fortrinligt Arbejde i disse Aaringer, da der var saa meget at udrette; men naar man erindrer, at de dog havde mange andre Ting, der i endnu høiere Grad optog Opmærksomheden, end Finanslovens Ordning, nemlig de almindelige politiske Forhold, turde det dog være sandsynligt, at der er flere Ting, som henstaa fra den Tid og fra senere Aar, som fremdeles tilbøielig og maatte i for stor en Grad ere en luftet Bog for Bevillingsmyndigheden. Det er min Opfattelse, at skjødt der er udrettet ikke lidt for en fornødig Bestyrelse af Forstæsenet, og at man navnlig fra enkelte Sider af denne Administration har et godt Øie ved Behandlingen i de senere Aar, er der dog endnu ikke lidet at gjøre, inden man fuldt forvisser sig om, at de Bevillinger til et Beløb af 7—800,000 Kr., som vi anvende paa denne Konto, ere anvendte paa den bedste Maade og saaledes, at vi kunde antage, at disse Bevillinger ere absolut nødvendige for Diemebet. Nu mener man, at det var uforstaaeligt, at Statsrevisionen kunde komme ind paa det. Jeg skal i den Henseende minde om Grundlovens § 50, der giver Statsrevisionen Ret til at fordrø sig alle for dets Hverv fornødne Oplysninger og Aktstykker meddelte, og der er altsaa ingen Tvivl om, at Statsrevisionen kan fordrø sig disse Oplysninger meddelte, saafremt den maatte finde, at den trænger til dem for at faae det i fornøden Grad oplyst, om Indtægterne efter Bevillingerne ere indkomne, eller at Bevillingerne